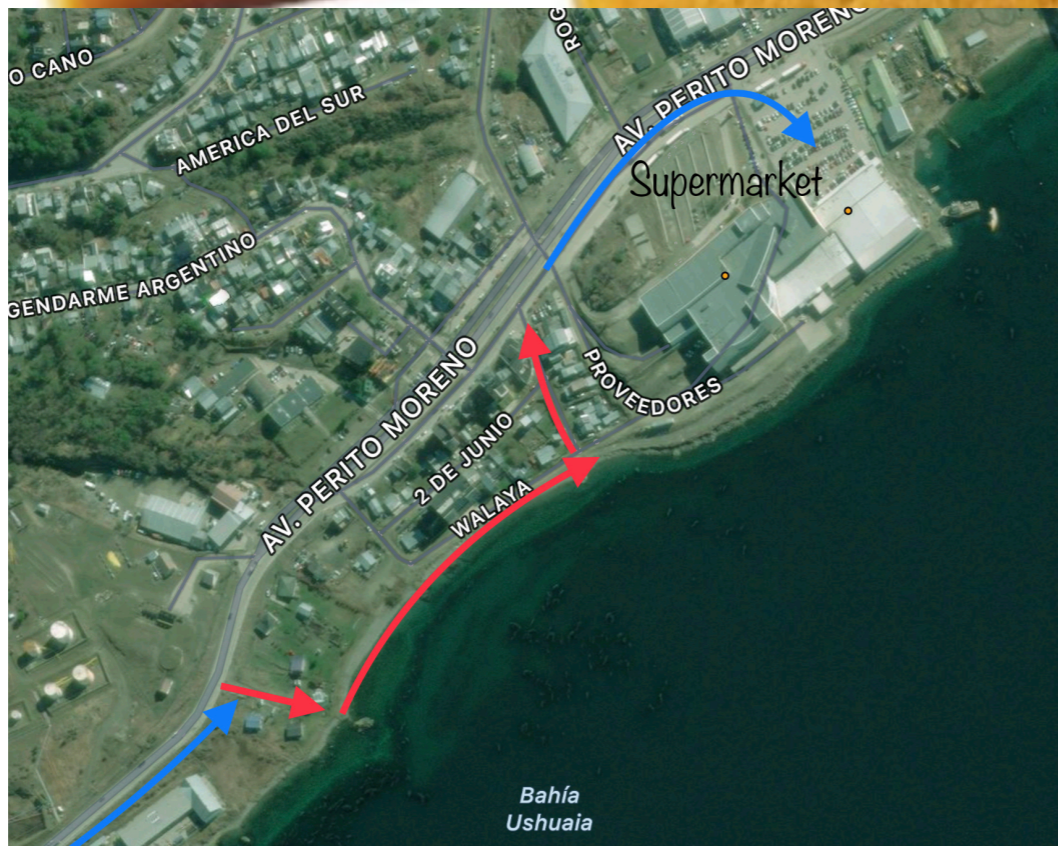

Zprávy z Ushuaii.

Ten přílet bylo hodně špatné počasí. Tedy pro laika v létání. Hlavně to bylo již za tmy, prosím, a odbavení proběhlo normálně. Jak jsem již psal, rozhodl jsem se jít po několika prosezených hodinách pěšky do Hostelu. Tma, vítr a mírný déšť mne neodradil, každopádně, když mne zastavil taxík, který měl zakrytou světelnou, no to něco, tedy že jede soukromě, že mne vezme, neváhal jsem. Uvnitř seděli tři lidé, muž, žena a holčička. Povídali jsme si o důvodu, proč jsem v Ushuaii, a z jakého důvodu jsou oni tady. Dostal jsem z nich, že bydlí zde 10 let a přistěhovali se z Argentiny, ze snad, no už si nevzpomínám. Překlad nebyl úplně nutný, něco si pamatuji, prosím, ze školy a jinak je překladač. Do toho řeknete, pane, větu a on Vám to přeloží a řekne na hlas. Po příjezdu na Hostel jsem se ubytoval, pozdravil na pokoji mladé osazenstvo a usnul. Po probuzení jsem tak zvláštní pocit, který se nedá popsat. Byla tma, kolem 5 hodin ráno. Čekal jsem na snídani a již po předchozím plánu, že se budu tak 5 dní aklimatizovat, jsem se začal dávat do sebe. Samozřejmě první co bylo, to těšení se na úsvit, mne pořád přebíjel ten zvláštní pocit, ta atmosféra, klima. Nedá se to popsat. První problém byl, že jsem musel sehnat zámek na skříňku, vyprat věci z cesty, koupit čaj, vitamíny. Všechno pominulo, když se kolem 8 hodiny začalo rozednívat. Najednou vidím, jsou to obrysy hor, které neznám ani podle názvu. Jdu k pobřeží, vidím.

Po východě

Vzduch, který jsem začal dýchat se rapidně projevil na myšlení, které jsem měl pod tlakem v Evropě. Okamžitě mne napadla myšlenka, že samozřejmě lidé zde narození považují toto za přirozené prostředí. Na mne to působilo tak, jak v životě něco. Začal jsem cítit, prosím, zdravotní problém. Kašel, rýma... Samozřejmě jsem nepřiletěl ležet v posteli, ihned jsem pane reagoval a sehnal vitamíny, čaj na průdušky. Všimnul jsem si občůdku s ovocem a zeleninou. Místní supermarket mne zaujal stejně jak všechno tam. Jdu se tedy projít kolem pobřeží směrem na východ a zjišťuji, že takové to moderní centrum se začíná měnit na oblast, kde už není tak vybavená. Vidím nádrže, teoreticky na plyn, vidím námořní základnu, loďnámořnictva, po pár dnech jsem si všimnul, že tam je uctěná památka na neštěstí, při kterém zemřelo 14 námořníků. Jdu dál a bahnité chodníky se vůbec nemění na asfaltové upravené jak v Evropě. Procházím kolem, nedá se říct Slamů, jsou to ovšem Slamy mne připomínající. Některé domky, tedy, hodně špatné. Vybydlené, všude pobíhají psi, nebo feny. Každopádně jdu přes pozemek, který není ohraničen plotem k pláži. To co mne tam čeká se vymyká všemu, co jsem kdy zažil. Prosím jenom o jedno, abych neuklouzl na kameni, které lemují pláž v některých místech.

Během dne

V momentě, kdy se procházím po městě, jsem samozřejmě dezorientovaný. I přes snahu se vyléčit z rýmy a kašle stejně se po dvou dnech stav zhoršuje, trávím tedy čas na hostelu a vidím, jak se uklidňuji po cestě. V Hostelu hraje docela příjemná hudba.

Z ačínám se zajímat o místní občanskou vybavenost. Kavárny, značkové obchody jsem neviděl, samozřejmě značkové zboží nebyl problém sehnat. Čaj cenově vychází stejně, nebo vycházel v restauraci, které jsem navštívil. Místní nemocnice, kterou jsem navštívil z důvodu se nechat testovat na SarsCov2 vypadala jinak, než na které jsem zvyklý. Vozový park, no končím, je tam zkrátka životní úroveň o několik let zpátky jak v ČR. Na ulicích potkávám lidi, kteří mají rysy, jak jsem psal Hispánců a občas lidé s Asijskými rysy. Jeden muž mne zaujal modrou bundou, která má na sobě hodně různých vlaječek. Tedy předpokládám, že patří k posádce, která cestuje na Antarktidu. Všímám si v místních stránkách na internetu, že se rekonstruuje místní molo pro, předpokládám, nákladní dopravu, všímám si bankomatů, které mají čidlo na prst, všímám si LED lamp veřejného osvětlení a také jistého pocitu, že toto místo je opět zkažené cestovním ruchem.

